

HOŘKÝ ROMÁN

Obráz z maloměstského života
OD KARLA LEGERA.

"Ale hříšník! hříšník!" Dámy se významně usmívaly. —
Zatím ten, ku kterému slétalo se tolik vzpomínek, právě přicházel vesel a bezstarostný. Sestra Emilie, zavěšená na jeho lokti, usmívala se, půvabná a svěží na pohled jako poupě, nedotknutá ještě zhavými paprsky slunečnicí. Sotva jí bylo znát na tvářích lehoučký rozprásek pudru. Tělo pružné, rozkošných forem, letní šatečky jako mha průhledné na ramenou a na šíji, kolem útlého pasu růžová stuha, na vzdušných nádrech kytice, koketní klobouček na černých kadeřích — "Emó!" pravil jí bratr, přelétl svým znaleckým okem od kloboučku až ke špičce drobných střívků, "jsi jako opravdový anděl!" Kouzelnice, jak to děláš? Kde nabereš tolik krásy a kde jsi se naučila všem přívaby tak přirozeně podle potřeby se vyspěrkovat? S takovým vyškoleným vkusem? Obdivuji se ti!"

Stiškla mu loket a pohrozila prstem: "Ty! nedívej se tak na mne! Nechci oklívký! Což je to něco divného?"

Emil se usmíval. "Hněvej se nebo nehněvej, kouzelnice jsi! veliká Kouzelnice!"

Emča odhrnula rozpustile ret, pohodila hlavou. "Nech mne! a obdivuj se raději tam těm — komárovským bohyním, vidíš, jak všechny oči po tobě se obracují! Mám strach o tebe, opravdu, hochu, roztrhají tě. Pozor na srdce!" Oba se smáli veselým směchem lidí, kteří jsou rádi na světlé. — A vstříc Emilovi vztahovaly se ruce starých přátel a soudrubů. "Na zdar! na zdar!" ozývalo se zde i onde, hlásili se do břů známí. Podával ruce v pravo v levo, líbal se s mladými hochy a objímal kumpány šedobradé, tučné a červené, s kterými spátelil se někdy při veselí pitec. Dva nebo tři mu vešli do cesty, kterých neviděl rád, s ironickým úsměvem podávali mu ruce, ujišťující: "Nezapomněli jsme na vás!" Byli to ti, kterým ještě z dávné doby dlužen byl eosí. Ale objal je dohrozděčně, polbil na obě tváře, poplácal po bedrách a zeptal se: "Jak se máte? zdraví? Jsem rád, že našel jsem v Komárově tak věrné přátele!"

Liehotilo mu, že oči všech se po něm obracují. Zachytil mnohý pohled, kterým dávná přítelkyně hajně mu oznamovala: "Pamatuj! dosud!" Usmíval se v odpověď. Oh, je rozkošno po čase potkat se s tou, která vám věnovala několik sladkých chvilke a s kterou jste se rozešli jako přátelé, bez hněvu, bez trpkosti! Vidíte, jak úsměvem rozsvítí se jí v očích, a vám poskočí srdce milou vzpomínkou.

Při tom Emča šeptala zlomyslné poznámky o těch, jež cestou potkávali. Najednou stiskl jí Emil ruku. "Kdo to v pravo před námi?" zšeptal.
Proudem zástupů prodlal se malý, šilý a hovorný pán, čistě oholený, s dlouhými přešedivělými vlasy, které vzadu zpod vysokého klobouku padaly mu až přes hrdlo. Po boku kráčela mu mladá, štíhlá dáma, tolik lehounce jako nechtě zavěšená v jeho loket. Byla to krásnice černoooká s jakýmsi trpkým, unaveným výrazem kolem světlých rtů, s očima přimhouřenými.
Emilie hostejně se ohléla. — "Ty? ne zvláštního! Professor Doubrava s paní. Snad ani profesorem není, byl prý jen učitelem kreslení v jakém soukromém pensionátu — ale dává si tak filat. Nedávno se přistěhoval, říjou z malické pence. Ale ona —"

"Je zajímavá!"
"Líbí se ti? divný vkus. Je pyšná, vši chudá pjeba je nejhorší a hraje si na nepřístupnou. Hleď, sotva oči zvedne, domýšlivá!"

Emil setkal se s pohledem paní profesorové, viděl, že ve tmavých očích pod sklopnými brvami svítí žhavé plamenky. Když přelétl, ohlédl se ještě za nimi. A hle, paní profesorová také se ohléla, ale rychle sklopila hlavu. Emil se usmál.

Zabořil na odlehlejší pešinu, kde bylo volněji, kde neprodílo tolik lidstva, nezvedal se písčité prach. Najednou pocítil, jak prudce mu sestra stiškla loket, "Vyhňme se!" zšeptala, "tamhle Evžen!" Ale bylo pozdě — přímo proti nim přicházel starší bratr, ruce v kapsách osumělého kabátu, klobouk vmáčknutý do čela. Snad bylo Evženovi asi třicet let, zdál se však mnohem starším svojí schmutou postavou, obličejem nějak chorobně oduřelým, pleť svadlou, bezbarvou, i resignovaným, omrzelym pohledem zavhlých věcně očí.

Po rtech Emilovi přelétl krátké ironický pohrdavý úsměv. Blahoslavně pokynul z daleka rukou na pozdrav. "Na zdar, jak se máš?"

Evžen zastavil se překvapen, zvedl hlavu. Záhleděl se na bratra, jako by ho nepoznával. "Tys opět doma?" zeptal se hostejně, aniž by rukou z kapsy vytáhl.
"Jak vidíš," usklíbl se Emil, "nemohu se nikde jinde aklimatizovat. Jenom zde v Komárově je pro mne půda, cítím to dobře."
"Možná," řekl na půl slova druh, "a zahleděl se kamsi stranou. — A co ty?" tážal se Emil, prohlížeje bratra od hlavy až k patě. "Stále ještě se nemůžeš smířit se světem? Ještě filosofuješ? kam jsi dospěl ve svém duševním vývoji?"

Evžen uctil výsměch, odplivl mezi zuby. "Myslím, že jsem dospěl k samé pravdě. Jsem důsledným anarchistou!" a bezbarvě jeho rty sevřely se vzdorovitě.
"Teoretický — ovšem!" smál se Emil. "Gratuluji ti, tvůj duševní vývoj pokračuje. Vidím, jdeš stále a důsledně hloub a — níž!" znel kruté jeho výsměch.

Starší bratr zasyčel: "A ty, ovšem, dojista — výš!" Rukou naznačil oprátku kolem krku a, otoživ se, odešel. Tak se setkali bratři, Emilie jenom se smála rozpustilým směchem.

A zase zapadli do proudu rozvířených davů. Věru, řekl Emil pravdu, že jen v Komárově proní je půda. Z ní vyrostl, zde se cítil doma. Se zájmem sledoval vlnící se množství, cítil, že patří mezi ně. Nakroutil si výbojně vousky, plul ve svém životě. Směle díval se dává do očí a sám s klidným úsměvem snesl zamračené, nevlidné pohledy několika vážných pánů.

U bufetu řekl s nadšením sestře: "He, paní Štajnerová! Nalévajíc kávu, stála tam krásná imponantní dáma, patrně orientálka s plamennými očima, s rudými rty. Nádherou zastínovala druhé dámy. "He," šeptal Emil, "v ní hoří krev, to je život, to je síla vášně! Ne jako chudo-krevné loutky okolo, které kokejtují, milují, objímají s takovou maloměstskou rozvázností, nespouštějíce nikdy se zřetele hlavní cíl ženského života: vdát se! Pohlední na její rozkošné rty, jak sálají! Chtěl bych —"

"Ty!" přerušila jej sestra, pohrozila prstem.
Zasmál se. "Jenom šálek kávy zatím z její ruky."

Kolem Emilie shlukly se známé dámy, odvedly ji. Emil opuštěn zašel k bufetu, a skutečně paní Štajnerová se sladkým úsměvem nalila mu šálek kouřivé kávy ve prospěch českých škol. I slečnu Bertičku navštívil, která dnes neměla nějak štěstí, málo prodávala. Mrzutě se rozhlížela (doktor Kalvoda nepřišel!) a s opravdovým potěšením uvítala Emila. Dovedl ji rozesmát, že za odměnu mu věnoval ze svých zásob mandlový věneček. —
Hudba hrála "Moravo, Moravo!" zástupy se rozvíjely, všechny se sbíhalo jedním směrem. — Vzácní hosté, zástupcové družin Moravčanky, rolníci z Hané, přicházeli, vedeni purkmistrem a městskou radou, vítání radostným pokřikem, máváním rukou a sáčků. Veškerá pozornost věnována jim. A když hudba dohrávala, vystoupil na improvizované řečnické městský tajemník a vlněním bohatýrským vousem, aby jménem celého města uvítal milé bratry. Řeč jeho vzletná, ohnivá na

všech stranách budila výbuchy drouhlu, až dozněla v jediný jásot: "Nedáme se!" a "Svůj k světu!"

Purkmistr sám nemluvil (byl špatným řečníkem), ale hluboce dojat stiskl tajemníkově obě ruce. Nadšení stoupalo, hudba hrála, bratři Moravané zahrnováni dojemnými důkazy upřímné lásky. Zásoby v bufetu vypleněny, kytičky, doutníky, pohlednice rozprodány. Chýlilo se znenáhla k večeru.

V té době teprve, když pokladna byla již zavřena a nikde více nevynucovala se národní daň, opatrně vstupuval na ostrov pan Vrba. Hledal svoji Bertičku, ale nenalezl, dávno již byla odešla z prázdného bufetu, omrzle bloudila mezi množstvím. Osamocena, neboť neměla přítelkyň, a taky Emil, když snědl mandlové věnečky, opustil ji s lacinou omlouvou. Ale ona bezděky vzpomínala naň, ohlížela se, nevynorila se odněkud, jak by to bylo hezké, kdyby chodil spolu, jak by jim to slušelo! Všem na vzdory by s ním chodila, nic, pranic by se nestarala, co si kdo o ní pomyslí, — třeba to byl doktor Kalvoda. A nějak cítila horko v hrdle.

Pan Vrba, bloudě sem i tam, na jednou se zaradoval, uviděl důvěrného kamaráda svého, ředitele "Všeobecné záložny" Verneru. "Hej, hej!" zavolal naň vesele, "kam spěcháš, starý švejo?" Ale Verner spěchal ku předu, jako by přítel nepoznával. Tu teprve všiml si pan Vrba změněné jeho tváře, zesinalých rtů, vyčistěných očí. "Co je ti?" tážal se, chopiv jej za ruku a hlavou kmitlo se mu ošklivé podezření, že ředitel někde z přílihné obětavosti pro vlastenecký účel vypil o skleničku víne — tak divně jako skleničku hleděl jeho oči. Těžce oddechoval. Konečně, zdálo se, poznal přítele Vrba, slabě stiskl mu ruku.

"Vle!" zasyčel.
"Co se děje s tebou?" znova ptal se pan Vrba.

Verner otrl čelo a prudce uchopil soudrubu pod paží. "Pojď tedy!" šeptal, táhla jej za sebou, hlas mu selhával, a v jeho těle třepetaly se rozdechvny všechny žilky. Spěchal, ubíhal skorem, přítel sotva mu stačil. Teprve když vyvázl z vlnícího se množství, daleko od slavnostního ruchu, ředitel záložny trochu okřál. "Vle!" zakřičel skorem. Jizlivě se zasmál, odplivl a strnulý dosud obličej zkroutil se podivně v sarkastický úsměšek.
"Slyšel jsi?" najednou stanul a široko rozkročil se před soudrubou. V očích zasvítla mu zloba, hlas se chvěl. "Slyšel jsi? Mladý Josef má být přijat v naši záložnu za příručího. Purkmistr to slibil starému. Ha, vidíš: vlastence! Nu, ovšem, zásluhy! zásluhy! měl jsi dnes poslouchat ten přívál frásí! chachacha! a za to má se mu záložna postarat o synáčka! Nikde jinde ho nechtějí, ale náš vlastenecký ústav — chachacha! Já to znám! jenom dvě-

Pokračování.

Právě vyšel!
Severův český kalendář na rok 1909 jest již hotov. Obsahuje o pět 64 stránek praktických rad a výsvětlivek, potřebných v každé domácnosti, prázdné místo pro domácí zápisky. Žádejte o výtisk u svého lékárníka neb obchodníka s léky. Kdyby je neměl, pište na W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia. Jest zdarma.

Če maličko pootevřít, jenom drobnou skulinku, co by se protáhl, a uvidíš, usadí se v teplotě jako doma, poctivě pracovníky vypudí — Ne, dokud já jsem tu, nedopustím —!" slavnostně zvučel jeho hlas, "nedopustím! Chci chránit dobrou pověst ústavu i svoji! já mám čisté ruce!" A pan ředitel, roztáhnuv všechny prsty, se zálibou si je prohlížel.

Potom schvátit opět pana Vrba pod paží a vlekl jej dále. Nakloniv se k jeho uchu, syčel: "Čisté ruce, slyšíš? podívej se! Ano, já si udržel čisté, třeba by člověk bezděky dotýkal se denně na všech stranách špíny a kalu! Nemí to malíčkosť zůstat poctivým! tolik let! Kdež by byl jiný — a já pořád jen jako mol v poctivé práci, jenom za svou povinnost — nie jsem se neohlízel, jak v pravo v levo se lehee bohatne — Vle!" znova výhrůžně zasykl a zvedl hubenou pěst.

Pan Vrba celý trnul, nikdy ještě neviděl přítele tak rozvášněného. Opatrně ohlížel se na všechny strany, neslyší-li někdo —
"Hladový vle!" všechno rozchvátit, co cízí se dělit! bez práce dobře žít, to je heslem všech! a z cizího krev neteče! U nás —" najednou sám Verner snížil hlas, "u nás — důvěrně řečeno — každý krade a nekrade jen hlupák, který nedovede! Všady protáhnu se dlouhé prsty, tak! Obecení jmění! každý, kdo jen se o ně oře, urve, co může, každý, nikoho nevyjímám, ode zloba až nahoru, od dlužníce až k pokrývači. Tak," Panu Vrbovi bylo jakoby se přítel dotekl tuze citlivé struny v jeho vlastním srdci. Zazvučela stejným tonem, hlava v souhlasu se rozkřivala. "Ba že! ba že!" řekl s povzděchem, "a kdo to zaplatí? my — poplatníci, špatné dlužníci, vodovod bez vody, celý ten šlendrián! My — my —" Pan Vrba otrl šátkem zavhlé oči.

"Pojď!" pronášel energicky pan Verner, "mám všeho po krk. Složím svůj úřad v záložně, vzdávám se veškeré zodpovědnosti. — Ta! Chci si zachovat čisté ruce!"

"Kam mne vlečeš?" ptal se udušenaný soudrub.
"Hledám purkmistra — řeknu mu pravdu a — dost! Jen že —" dodal tišeji Verner, "taky je takový, inu, chce-li mezi vlky žít, musí s nimi výt. Tuším, že bude v Sokolně při banketu na oslavu Moravanů. Tak to máš, hochu, samý banket, samá sláva a —"

"— my to zaplatíme!" s bolestným zavzlyknutím dořekl pan Vrba.

že tak mnoho chorob, které zjevně vzdorovaly zručnosti proslulých lékařů podávají se klidnému vlivu obyčejného domácího léku

PROČ JE TO
DRA. PETRA
HOBOKO

Protože ono jde přímo na kofen zla, nežlatou v krvi. Je připraveno z čistých zdravých prospívajících kořenek a bylín a je užíváno po více než sto roků — dosti dlouhou to dobu, důkladně jeho hodnotu zkusiti.

Ne jako jiné léky, nelze ho dostati v lékárnách, nýbrž dodává se lidem přímo od jediných vyrobitelů a majitelů. Píšte

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
112-118 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD
Pravidelná poštovní a paroplavební doprava

z Baltimoru do Brémen
přímo po nových dvoustranných poštovních parnících od 7,500 do 10,000 tun nosnosti:

Rhein, Main, Neckar, Cassell, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz.

II. kajuta z Baltimoru do Brémen od \$52.50 nahoru.
Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajutní, která označena jest jako II. kajuta.

Výše jmenované parníky jsou výhradně nové, výtčné zbudované a salony zařízené, pokoje kajutní na palubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorách. Další zprávy podávají generální jednatelé:

A. SCHUMACHER & CO., No. 7. S. Gay St., Baltimore, Md.
H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborne Str., Chicago, Illinois.
aneb jejich zástupci v zemi.

Holtzermann Chicago Store Co.,
417-425 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Importéři a obchodníci v malém velkém. 40 oddělení. Přímý dovoz českého broušeného skla a různé druhy zboží střížního. Čeští a jiní slovanští klerci. My nedáváme katalogy. Píšte si o ceny a vzorky. 181f

50,000 KNIŽEK ZDARMA PO
TAJNÉ NEMOCE MUŽŮ.

Tato kniha obsahuje mnoho vyobrazení, a jest pravým zdrojem rady pro staré i mladé, kteří trpí slabostí, strachem, nespáním, nervosní chorobou, otrávením krve, kapavkou, neduhy žaludční ledvin a měchýřové. Kniha ta Vám objasní jak se můžete vyléčit doma a jistě. Píšte nám český.

Porada zdarma. Úřední hodiny od 9ti do 5ti Vneděl od 10ti do 2hé odpoledne.

DR. JOS. LISTER & CO.,
40 Garborn St., 6 A 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

The Conservative Investment Co.,
OF CRETE, NEB.

C. B. ANDERSON, president. ANTON DREDLA, sekretář.
Půjčujeme peníze na farmy.
Půjčujeme peníze na městské majetky.
Kupujeme a prodáváme majetky.
Kupujeme a prodáváme bondy.
Píšeme pojistky na oheň.
Píšeme pojistění proti vichřici.
Konáme práce notářské. 15 tf Navštivte nás.

Lékařská kniha
VŮDCE KU ZDRAVÍ.
Krajané! Prv než-li se obrátíte na jiného lékaře neb léčebný ústav, dopište si pro knihu "Vůdce ku zdraví" v níž najdete dobře popsanou svou nemoc jakož i příčiny, z kterých povstala a značice toho, což se potom lehceji a dříve vyléčíte. Knihu pávodně napsal Prof. Collins pro dobro trpících a žádá jiná kniha se jí nevyrovnává. Pošlite za to centů známek na poštovní dopravu a obdržíte ji zdarma.

Lékař v Collinsovu Léčebném ústavu vyrábí svoje vlastní léky, které nikde jinde nekoupíte; léky tyto jsou tak sloučené, že nejen přemáhají choroby a z těla vypuzují, ale i co nejvíce k činnosti přivádějí všechny tělesné ústroje, rozmnožují životní šťávu, posilují celý tělo, čistí krev a obveselují mysl. Po požití těchto léků pacient cítí se býti znovuzrozeným.

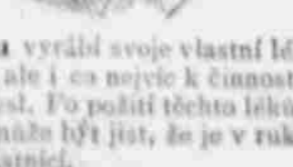
Kdo se obrátí na tento ústav, ten může být jist, že je v rukou vynikajícího učence lékaře a že dodané mu léky jsou nejen ty pravé, ale i čerstvé a celou léčivou sílu vlastních.

Ať trpíte kteroukoliv nemocí, anebo jestli vás druzí lékaři nemohli nebo nedovedli vyléčit, tedy důkladně popište vaši chorobu český, od kterého času jste chorav, co vás bolí a vůbec popište všechny příznaky vaší nemoci a dopis adresujte:

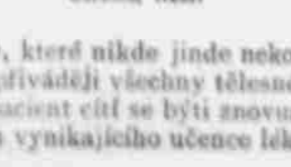
CO JE ČLOVĚKU NEJMILEJŠÍ? POKLAD ZDRAVÍ.

Zdraví jest zajisté nejdražší poklad na tomto světě. Je-li člověk nemocen, nie jej netěší nic nemá po něho ceny. Zdravý člověk, třeba chudý, může být šťastný a blažený. Proto si má každý zdraví chránit. Kdo má zdraví, nechť si ho chrání, kdo ho ztratil, nechť si ho hledí získat. Toho nelépe dosáhnete, když dopíšete slavnému učenci dr. Mielke-mu do ústavu The Collins N. Y. Medical Institute, který již tisíce a tisíce uzdravil, jež jiní lékařové prohlásili za nevyléčitelné. Ať jest jakákoliv vaše nemoc, vnitřní nebo zevnější, plícní, srdční, játerní, krevní a vůbec jakákoliv, jen pište, od které doby jste nemocen, kde vás bolí atd. a zašlete to lékařovi do výše jmenovaného ústavu, který z popisu určité pozná váš nemoc a vyléčí vás, jako vyléčil již tisíce jiných lidí. Tedy nezoufejte. Niže uvedených pár dopisů přesvědčí vás o pravdivosti toho.

Veřejnosti k povšimnutí.
Ceresco, Neb., 3. července 1908.
Má jsem se více let bedlivě v ošnou a křiv, tři pohlaví své a svého a třetí jsem odnesl. Obrátil jsem se na léčebný ústav The Collins Medical Institute a tak jsem došel. Je mojí léky z toho ústavu pomohly a nemoc můj došel trapan. I moji ženě se pomohlo těch léků uzdraviti.
S přátelským pozdravem
JAN SKLENAŘ, starší,
Route 1, Box 50,
Ceresco, Neb.

Pravdivé dosvědčení.
CERESCO, NEB.
Dělo dovedl odělník lékařů tedla jsem pětím a zavrtal bolestí, náně se celý vřel, bolíval a bolíval atd. Po tomto léčebném ústavu jsem přišel na léčebný ústav The Collins Medical Institute v New Yorku a nastalo mi léčení. Moje vřelá byla se k úplné spokojenosti až. Učesal jsem jistou tuš ústav, který jsem osvědčil.
FRANTIŠKA SKLENAŘ,
Mudřička Jana Sklenáře.

The Collins N. Y. Medical Institute,
140 W. 34th Street, New York, N. Y.